

Pozsgai Györgyi

Fény-karátok

Fényjáték

Szemed meglátogat;
aranyló ünnep lángja –
egy keskeny fénycsík
táncot lejt minket csodálva,
majd beleveszik
az éjszakába.

Mai pillanatunk

Elúszik a perc
a szürkületben –
bennünk készülődik
a holdsugár.
Csókot képzelek
tisztá arcodra...

Hulló fény

Múltba bukó fények
foszló selymébe bújok.
Még érzek.
Éjszakák játékában
hulló csillaggá sorvadok.

Napfény-mosoly

Hegyhátról szemembe
röppen a Nap,
kristálydarabok
hullnak szívemre,
színeket tömörít
a belső ragyogás.

Szárnyak nélkül

Fehéren leng
a fény a szememben,
álmok
menekülnek az éjből.
Fölém röppensz
Hold-mosolyoddal

Szélvihar

Fekete borulás
gomolygó füstjét
fény koszorúzza.
Vihar-katlanba
hulló madarak.
Hömpölygő víz fölött
nem mozdul a Nap –
szél hajtotta felhők
váltják rajzukat.

Belső mozgás

Öröm-pillanataim
fénycsíkot húznak –
pergő szárnyú
emlékektől
szívem
fényt remél.

Emlék

Villamos jajdul,
sínre röppen egy madár.
Villan a szemed.

Idő

Gyarapszik a múlt,
a jövő fogyóban.

*

Csillagok őrzik
a Hold melegágát.

Súlytalanul

Hold fénye lappang –
nem súrlódik a lélek,
pókhálóvá könnyebbül a bánat.
Az arcra
elhalt idegszálak
sistergését veri vissza a szív.

